

השבת של רבי נחמן מברסלב

כל מה שמתגדל ומתפאר שם הצדיק יותר מתגדל ומתפאר שם השם יתברך ביותר. (קל"מ ב, סז)
טוב להגיד ולשיר נְהַיְהִי נְהַיְהִי נְהַיְהִי נְהַיְהִי נְהַיְהִי נְהַיְהִי לזכות לכל הישועות

ועל פני כל העם אכבד ... (ויקרא י, ג)

הכבוד הוא בחינת 'אם כל חי', כי הוא שרש כל הנפשות כלם. ועל כן כשזוכין לקבל ולהמשיך הכבוד בשלמות, אזי הכבוד מביא נפשות חדשות. אך לפעמים כשבא כבוד חדש להאדם, ואין זוכין להמשיך ולקבל הכבוד בשלמות, אזי הוא אוסף אליו נפשות, חס ושלום, ונסתלקין על ידי זה נפשות, חס ושלום. ועל כן בכל עת שרצה השם יתברך להגדיל הכבוד דקדושה, אך עדין לא היה זמן הגאולה בשלמות, היה בהכרח שימותו נפשות ישראל על קדוש השם. וזה בחינת "ונקדש בכבודי" הנאמר בהקמת המשכן, כי עקר הכבוד דקדושה, בחינת התגלות כבוד השם, היה במשכן ובית המקדש, כמו שכתוב: "וכבוד ה' מלא את המשכן", וכן: "וכבוד ה' מלא את הבית". אך מחמת שגם אז לא נתתקן עדין חטא העגל, ולא נתתקן עדין בחינת הכבוד בשלמות, מזה נמשך שבזמן שבא הכבוד לישראל בעת הקמת המשכן, נאספו אז אל הכבוד שני נפשות קדושות מאד, שהם נדב ואביהוא שנסתלקו אז, כי הכבוד אספם אליו, בחינת "כבוד ה' יאספך". וזה בחינת "ונקדש בכבודי", שנאמר על הסתלקות נדב ואביהוא בעת הקמת המשכן.

יהיה על ידי גדל הכבוד שיהיה לישראל אז, שעל ידי זה יהיו נמשכין ונקראים כלם אל הכבוד, ויחזרו ויתקבצו לתוך ארץ ישראל וירושלים, ששם עקר כבוד ה', ואז יבוא הכבוד לנו עם כמה נפשות, ועל ידי זה ירבו ישראל אז מאד, כמו שכתוב: "הקטן יהיה לאלף וכו'" כנ"ל, כי כשבא הכבוד לטובה, נמשכין כמה נפשות חדשות על ידו כנ"ל (לקוטי הלכות - הלכות חובל בחבירו ג' - אותיות ז' ח' לפי אוצר היראה - כבוד, כ"ב)

כל מפרסת פרסה ושסעת שסע פרסות מעלת גרה בבהמה ...

(ויקרא י"א, ג)

ידוע שבהמות טהורות וחיות טהורות הם מבחינת נגה, בחינת תרגום, שהוא מערב טוב ורע; והמינים הטמאים הם מבחינת השלש קלפות טמאות, שהם כלו רע לגמרי. ועל כן הבהמה טהורה, הסימן שלה, שהיא מעלת גרה ומפרסת פרסה. כי ידוע שבכל הדברים שבעולם יש בהם ניצוצות הקדושה, היינו בחינת נפשות קדושות שנפלו ממדרגתן מבחינת מדבָר ונתלבשו בחי או בצומח, ואחר כך כשהחי אוכל הצומח, אזי עולין הנפשות מבחינת צומח לבחינת חי שהוא גבֵה ממנו במדרגה, אך מחמת שאין זה תכלית שלמותן עדין, כי עקר השלמות לחזר למעלתן לבחינת מדבָר, על כן כשהמה טהורה אוכלת הצומח, ומחמת שבהמה טהורה היא מבחינת נגה ומעורב בה טוב גם כן, על כן הנפשות שבצומח אינם נלכדים ונאסרים שם כל כך, וזוכרין עדין את מעלתן, ועל כן אינם יכולים לנוח ולשקט שם בהחי הטהור, כי מתאגים לעלות לבחינת מדבָר, ועל כן חוזרין ועולין בכל פעם מבטן הבהמה אל צנארה ואל פיה, ששם סמוכין ביותר לכלי הדבור שבמדבָר, ועל כן היא מעלת גרה.

אבל המינים הטמאים לגמרי אינם מעלין גרה, כי הנפשות המלָבשות בהמאכל שאוכלים תכף כשבאים לתוך הטמאים, אזי נלכדים ונאסרין שם כל כך עד שאין יכולין לזוז ממקומן בבחינת "נתנני ה' בידי לא אוכל קום", ועל כן אינם מעלין גרה; וכן, להבדיל, האדם אינו מעלה גרה, כי אדרבא כשהנפשות הנ"ל באים לתוך גוף ישראל הם נחים ושקטים שם כי זכו לעלות למעלתן, לבחינת מדבָר דקדושה, ובכח האכילה האדם מהלל להשם יתברך בבחינת "ואכלתם וכו' והללתם את שם ה'", ואז עולין כל הנפשות הנ"ל לתכלית שלמותן. ועל כן גם אצל האדם, כשהוא שָכור ומלָבלב ואינו בגדר דעת האדם בשלמות, אז אין להמאכלים מנוחה גם אצלו, ועל ידי זה מעלה גרה גם כן, ולפעמים בא להקאות על ידי זה.

והסימן טהרה השני הוא "מפרס פרסה", כי עקר קיום האדם על רגליו הוא על ידי הדעת, וכן עקר הדבור של האדם הוא גם כן על ידי הדעת שיש בו, וזוהו נבדל המדבָר מן החי במה שיש לו כח הדבור והולך על רגליו בקומה זקופה. ועל כן השכור שדעתו מלָבלב, אינו יכול לדבר כראוי ואינו הולך על רגליו כראוי. ועל כן המינים טהורים, מחמת שיש בהם טוב, שהוא מבחינת הדעת שהוא עקר הטוב, על כן אף על פי שהולכים על ארבע, אף על פי כן חיות הנפשות המלָבשות בהם בוקע ברגליהם ועל ידי זה מפרסין פרסה, אבל הנפשות העשוקות במינים הטמאים, הם נתפסים שם מאד עד שאין יכולין לבקע וליצא שום הארה מהם כלל, ועל כן פרסותיהם קלוטות (לקוטי הלכות - הלכות סימני בהמה וחי טהורה א' לפי אוצר היראה - אכילה, אות צ"ח)

ומזה נמשך גם מיתת יצא בעת שנשא דוד את הארון למקומו, ומזה נמשך גם כן מה שקדם שנתגלה מקום הבית המקדש בימי דוד, ששם עקר התגלות כבודו יתברך, היה תחלה דבָר גדול ונאספו כמה אלפים נפשות מישראל, וכל זה מחמת שלא נתתקן עדין הכבוד בשלמות, ואז יש אחיזה עדין להדינים והסטרא דמותא בהכבוד, חס ושלום.

ועל כן בעת שבא כבוד גדול, מתגברים הם אז חס ושלום וגורמים שיסתלקו נפשות אל הכבוד. ומזה נמשך ההרגה הגדולה, שנהרגו כמה אלפים נפשות מישראל על קדשת שמו יתברך בשנת ת"ח, כידוע, וזה דייקא מחמת שהיה אז עת הפקידה שיבוא משיח, דהיינו שיחזר הכבוד לישראל בשלמות, כמובא בזה הקדוש מהפקידה והישועה הגדולה שהתנבאו התנאים הקדמונים על פקידת שנת ת"ח. ומחמת שעדין לא נתברר הכבוד בשלמות, ולא זכו אז ישראל לקבל הארת הישועה הגדולה והתגלות הכבוד שהיה צריך להתגלות אז בשלמות, על כן אסף אליו הכבוד אז כמה אלפים נפשות שנהרגו על קדוש השם, שזה בחינת "כבוד ה' יאספך". ובאמת גם זו לטובה, וזה בעצמו היה הכנה גדולה לגאולה שלמה העתידה לבוא במהרה בימינו, כי כל הנפשות שנהרגו ומתו על קדוש השם מיום החרבן עד היום, כלם מנויים וספורים אצלו יתברך, ועל ידי כלם נתרבה ונתגדל ונתקדש שמו יתברך ביותר, כי בזמן הגלות עקר הגדלת שמו יתברך הוא על ידי המתים ונהרגים על קדשת השם.

והנפשות אלו הנהרגים על קדשת השם, שהוא למען כבוד שמו יתברך, הם נאספין ונכללין תכף בכבודו יתברך, בבחינת "כבוד ה' יאספך", ודייקא על ידי אלו הקדושים נשלם ונתתקן ונתרבה ונתגדל הכבוד דקדושה בשלמות, ועל ידי זה בעצמו נזכה שיבוא עלינו במהרה בימינו הכבוד לטובה, ויביא לנו נפשות חדשות רבות, בבחינת "הקטן יהיה לאלף והצעיר לגוי עצום, אני ה' בעתה אחישנה", וזה יהיה על ידי הכבוד הגדול שיקבלו ישראל בעת הגאולה במהרה בימינו, שאז יגדל מאד כבוד השם וכבוד ישראל, וכמבאר בפסוקים רבים מגדל הפלגת הכבוד שיהיה אז לישראל. ואז יהיה קבוץ גליות על ידי גדל הכבוד שיבוא לישראל, כי הכבוד הוא שרש הנפשות, ולשם נמשכין ובאין כל הנפשות, וזה בחינת גדל קבוץ הנפשות בימי המשיח, כמו שכתוב: "הביאי בני מרחוק ובנותי מקצה הארץ, כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתינו", כי קבוץ נפשות ישראל בבחינת "הביאי בני מרחוק וכו'"

יש עניין טיפוסית
הכל אלוהים ...

... אמת ושקר הם בחינת מלך ועבד. ודע שיש שני מיני פלטיין, באחד דר מלך, ובהשני דר עבד, ושניהם דומים זה לזה לגמרי וקשה מאד להבחין ביניהם. כי יש כמה נפשות שמתקשרין עד שנעשה מהם בית ופלטיין, כי מתקשרין אחד באחד ואחד באחד עד שנעשה מהם יסוד, ואחר-כך נעשה אהל, עד שנבנה מהם בית ומדור ששם דר אמת, ומי שרוצה למצא אמת ימצא בבית ופלטיין זה של אלו הנפשות שמהם נעשה מדור לאמת. ויש כנגד זה שמתקשרין כמה נפשות ונעשה מהם בית ששם דירת השקר שהוא בחינת עבד.

והנה בין שני הבתים הנ"ל אפשר לטעות, היינו בין האמת והשקר, כי השקר מדמה עצמו להאמת, כי גם שם יש קשר מנפשות רבות, עד שקשה מאד להבחין בין האמת והשקר ואפשר לאדם לטעות ואינו יודע היכן האמת ולהיכן יקרב עצמו, אך אם יסתכל על תכליתו הנצחי בעין האמת לאמתו, בוודאי יזכה להבין באיזה דרך ילך ולמי להתקרב. עקר הגלות על-ידי עוונות ישראל ועקר התקון על-ידי תשובה, ועקר העכוב של התשובה הוא המחלקת של החולקים על הצדיק האמת, כי ר"ב המון בני ישראל היו שומעים אליו, אך עקר העכוב הוא על-ידי החולקים על נקדת האמת בכמה וכמה בחינות. ומאלו החולקים יונק בחינת מצח הנחש וחיות רעות שהם חכמי הטבע וכו' וכו', ועל-ידי כל אלו הדעות רעות הוא עקר העכוב מן התשובה. הבעל-דבר מתגבר ומשתדל בתחבולותיו למנע מלהתקרב להצדיק האמת שבו תלוי שלמות תקון נפשו וכל תקוות ישראל, וכל מה שהאדם גדול ביותר ויש בו מדרגה ובחינה גבוהה ביותר - מתגבר עליו למנעו ביותר. כי אם היה הוא מתקרב מי יודע מה היה נצמח מזה טובה ותקון לכלל ישראל ולכל העולמות.

על-ידי התקשרות להצדיק האמת יוכלו לעב"ר בשלום בכל המדבריות בכל מיני חשך וצלמוות. אפלו כשעוברים חס ושלום במקום נחש שרף ועקרב וצמאון וכו', שבכל מקומות אלו בהכרח שיעב"ר בהם הרוצה לגשת אל הקדש, בפרט מי שנכשל כבר במה שנכשל ורוצה לשוב שבהכרח שיעב"ר באלו המקומות, ומכלם יצילנו השם על-ידי תקף הרצון דקדשה שיזכה על-ידי התקשרות לצדיק האמת שעל-ידו עולים מכל מיני חשך שבעולם.

המעתיך בעדו ומזכירו לטוב תמיד, מברכו בשנה טובה ומברכה ממקור הברכות והישועות.

ישראל דב אודעסר

עצות ותפילות

(לקוטי עצות - מועדי ה' - ספירת העומר, א-ב) על-ידי שמחת פורים בהמחאת כף ורקודין, על-ידי-זה זוכין לקיים מצוות ספירת העמר בשלמות, ועל ידי זה זוכין לקבלת התורה בנגלה ובנסתר (לקוטי מוהר"ן, סימן י').

כל מה שהעולם מדברים בכל ימי הספירה, הם מדברים רק מהספירה של אותו היום, ומי שהוא מבין יכול לשמע ולידע זאת; אם יטה אזנו היטב לספורי דבריהם, ישמע שהם מדברים רק מהספירה של אותו היום (שם, סימן קפב).

... וזכני ברחמיך הרבים, לקיים מצוות ספירת העומר בקדשה ובטהרה, ובלב טוב ובשמחה גדולה, עם כל פרטיה ודקדוקיה וכוונותיה ותרי"ג מצוות התלויות בה. ועל ידי זה נזכה להכניע ולשבר ולעקור ולבטל קלפת המן עמלק מן העולם... (לקוטי תפילות חלק א' - מתוך תפילה י')

שיחות

(מרי ישראל אודסר, זצ"ל - המשך) ... רבי ישראל קארדונר הוא בא מחברון לטבריה ומצא אותי בטבריה ואיני יודע כלל, אבל זה אני יודע, שרבי ישראל היה בחברון והוא בא לטבריה ומצא אותי בטבריה, זה אני יודע. הוא היה בחברון שנה, אחר-כך הוא יצא מחברון ובא לטבריה והיה קשר בינינו. הוא היה איש פלא רבי ישראל. היה לו אשה צדקת ובנים, בן יחיד וכמה בנות. הבן יחיד היה לו שמו מרדכי, ובין הבנות היה לו בת צדקת אסתר. היה לו מרדכי ואסתר. מרדכי היה הבן הראשון, הוא נולד, ואחר-כך נולדה אסתר, אחרי מרדכי היה אסתר ואחר-כך כמה ילדות.

והוא נפטר בטבריה רבי ישראל, הוא והילדים שלו. ומה שסבלתי כמה שנים זה אין לשער... מרדכי ואסתר, הוא היה לו שניים, בן יחיד ובת יחידה. הבן יחיד מרדכי הוא למד בצפת, היה לו כלים יקרים ללמד, ואני באתי בכל פעם ולמדנו 'לקוטי מוהר"ן' ודברנו מרבנו. והוא היה לא רחוק מבר-מצוה ונפטר. הוא מת איזה ימים לפני רבי ישראל, והוא קבור ליד רבי ישראל. וגם היה לו לרבי ישראל בת ששמה אסתר, היא הייתה צדקת כזה, קדושה כזה.. שלא שמעתי ולא ראיתי דבר כזה בחיי! היא הייתה.. אור, אור גדול, אור קדוש.

אני זוכר שרבי ישראל פתאום בא לטבריה בלי אסתר, הוא בא אלי ואמר לי: "בתי אסתר נפטרה!" כאילו לא קרה שום דבר. הוא בא לטבריה והשאיר את אסתר בצפת. הוא ישב על-ידי בבית-כנסת ואמר לי: "בתי אסתר נפטרה בצפת", כאילו היא הלכה לחפה! היא הייתה בת אחת עשרה, שתיים עשרה. היא נפטרה בצפת, וכל הילדים שהיה לו עם גיטל [אשתו הצדקת] נפטרו. היה לו כמה בנים בטבריה והילדים נפטרו אחר-כך... נו.. אז היו מתנגדים לברסלב ואני הייתי חסיד ברסלב יחיד, אחד. וכל החסידים וכלם אמרו עלי: "זה ברסלב!" אני הייתי בטבריה והיו כלם מתפלאים: "מה, חסיד ברסלב בטבריה?"

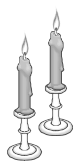
אני באתי בכל פעם לירושלים לרב שלמה וקסלר, הוא היה איש קדוש ואשתו הייתה גם-כן קדושה. אני באתי אליהם ואכלתי אצלם, היה להם אכל בצמצום גדול, והם נתנו לי לאכל. אני לא ראיתי דבר כזה, אני אכלתי כמו בן-אדם, ורב שלמה אכל כמו מלאך! אשתו הביאה לו איזה דבר לאכל עם חלב, כמו אטריות, כמו לאקשין, ואני ראיתי איך שרב שלמה אוכל, חשבתי: "אני אין לי שום קשר עם רב שלמה. הוא איש קדוש, הוא אוכל כמו מלאך.."

סיפור

(התקבולות ר' ישראל אודסר לרבנו ז"ל) © ... בנעוריו, היה ר' ישראל [קארדונר] אהוב על כל בני עירו. אביו היה סוחר גדול, ור' ישראל היה מנהל את כל המסחר, כי היה בעל צורה, וסיפר לי שלבו היה בוער תמיד ומשתוקק ליראת שמים. והיה נכנס למחסן הסחורות ובין החביות היה מתבודד וצועק מעמקי הלב ומתחנן שיזכה להיות איש כשר באמת.

כל אחד מן הבעלי-הבתים רצה ליקח אותו לחתן. הוא היה מבקש רחמים בהתבודדות עוד לפני שנתקרב לרבנו רבי נחמן זכורנו לברכה מברסלב, והתפלל על יראת שמים. ופעם, חיפש בין השמות ומצא דבר מרבי נחמן, ואף הוא לא ידע מיהו מחבר הספר, ורק אחר כך נודע לו, שזה מספרי רבנו רבי נחמן מברסלב, וקיבל השם, חסיד ברסלבי. ואביו ביקש ממנו להימנע מזה ולא היה יכול לפעול, עד שהדיר ממנו הנאה מירושתו, ואז הלך [ר' ישראל קארדונר] לאומן וישב שם הרבה שנים, ושם נשא אשה. אחר-כך חזר בו אביו מהתנגדותו. לר' ישראל היו כמה כינויים. שם משפחתו היה הלפרין, וקראו לו גם הקארדוני, על שם עירו. בירושלים, צפת וטבריה היו קוראים לו ר' ישראל ברסלבר, וכן על מצבתו: פ"נ ר' ישראל ברסלב ב' יהודה הלוי ... (המשך יבוא בעזרת ה')

אחינו בית ישראל

"אין צדקה נחשבת כמו צדקת הדפוס" תרמו נא, בעין יפה, למען העלון שלכם. [בכל סניפי הדואר, חשבון מס' 7-2255-89]